

בעזרת מלך יחיד א"ל חי העולמים

מבשרי אחזה

בית ספר לרפואה שלמה
על פי משנת הבעל שם טוב

עם מו"ר הרב סטבסקי ועם ד"ר חיים רוזנטל

מפגש יח | הקיץ וגלוי בנפש

בעזרת מלך יחיד א"ל חי העולמים

"עבודת הנסיונות"

"עבודת הברוך ים"

"עבודת ה' חוד ים"

[ספר בעל שם טוב על התורה פרשת יתרו ממ"ח אות נ
ופרשת כי תבא אות ג]

מבשרי
אחזה

”תָּנָא דְּבִי אֱלִיָּהוּ: שֵׁשֶׁת אֲלָפִים שָׁנָה הָיָה עֹלָמָא:
שְׁנֵי אֲלָפִים - תַּחֲוָה.
שְׁנֵי אֲלָפִים – תּוֹרָה.
שְׁנֵי אֲלָפִים - יָמוֹת הַמְּשִׁיחִי.”

[תלמוד בבלי מסכת סנהדרין צז ע"א ומס' עבודה זרה ט ע"א]

מבשרי
אחזה

בעזרת מלך יחיד א'ל חי העולמים

עבודת האדם והעולם	תוכן
עבודת הנסיונות	תהו
עבודת הברורים	תורה
עבודת היחודים	ימות המשיח

מבשרי
אחזה

בעזרת מלך יחיד א"ל חי העולמים

עבודת האדם והעולם	תוכן	עבודה בנפש
עבודת הנסיונות	תהו	הכנעה
עבודת הברורים	תורה	הבדלה
עבודת היחודים	ימות המשיח	המתקה

מבשרי
אחזה

בעזרת מלך יחיד א'ל חי העולמים

עבודת האדם והעולם	תוכן	בנשמה
עבודת הנסיונות	תהו	נפש
עבודת הברורים	תורה	רוח
עבודת היחודים	ימות המשיח	נשמה

מבעורי
אחרי

מהי עבודת הנסיונות?
איזו מן **עבודה** היא?
מה זה ניסיון?

ניסיון מוגדר כעמידה מול מצב שלא ציפינו ולא רצינו
ולא היינו מוכנים לו
ומנסה את כוחותינו.
כל דבר שנוגד את רצוננו מהווה עבורנו ניסיון.

מבשרי
אחזה

ברגע הראשון של הופעת הניסיון
הנפש חווה אותו כ"הסתר פנים".

בנפש מתקבלים שני מצבים עיקריים:
"הסתר פנים" ו"גילוי פנים".

מתי ואיך?

מתי הנפש מפרשת לעצמה ואומרת:
"כעת אני במצב של גילוי פנים"?

מתי הנפש מפרשת לעצמה ואומרת:
"כעת אני במצב של הסתר פנים"?

מבשרי
אחזה

האם מסלול חיים שיש בו
הסתר וגילוי פנים, ירידות ועליות,
חולשות וחוזק, כישלונות והצלחות לסירוגין
מצביע על בעיה ותקלה בחיי העולם והאדם?
או שמא היא התנועה הטבעית ומתמדת בעולם ובאדם?

מבני
אחזה

נסיונות - "הסתר פנים". כיצד מגיבים לנסיונות?

האם משהו לא בסדר?
האם משהו השתבש?
"איזו מכה!"

הניסיון והסתר פנים = הנהגת העולם
ב"רצוא ושוב".

מבשרי
אחזה

"הַסֵּתֶר אֶסְתִּיר – הַסֵּתֶר הַפּוֹלָה"

"וְאַנְכִי הַסֵּתֶר אֶסְתִּיר פָּנִי בַּיּוֹם הַהוּא {דְּבָרִים לֹא יֵחַ} .
וְזֶהוּ: וְאַנְכִי הַסֵּתֶר אֶסְתִּיר פָּנִי. פִּרוּשׁ: הַהִסְתָּרָה עֲצָמָה אֲנִי אֶסְתִּיר,
וְלֹא יוֹדַע שֶׁהוּא הַסֵּתֶרָה."

[ספר בעש"ט עה"ת פר' וילך אות ד']

הסתר פנים = נסיון וקושי.
הסתר פנים כפול = חושך = יאוש = איבוד עצמי לדעת

מבשרי
אחזה

הַסִּתְרַת הַכָּפוּל וּבְהֶלָּה

”שְׁמַאד אָנִי מִפִּיחַד וְנִרְתַּת מְזָה הַהִסְתָּרָה הַנִּקְרָאת הַסִּתְרַת
אַסְתִּיר - יוֹתֵר מִהַהִסְתָּרָה גּוֹפָה.

כִּי אָנִי לֹא מִפִּיחַד מִהַסְתָּרָה - אֶךְ מִהַהִסְתָּרַת הַכָּפוּל מְאֹד חוֹשֵׁשׁ
וּמִתְבַּהֵּל מִפָּנָיו

בְּבַחֲיִנַת {תהלים ל ח} : הַסִּתְרַת פָּנֶיךָ - הִיִּיתִי נִבְהָל”.

[ספר בעש"ט עה"ת פר' וילך אותיות ד-יא וס' הכללים כלל ב]

מִבְּשָׂרִי
אֶחָזֶה

פחד וחרדה בזמן הסתר הפנים

פחד – תגובת הרוח להסתר פנים.
חרדה – תגובת הנפש להסתר כפול.

מבשרי
אחרון

בעזרת מלך יחיד א"ל חי העולמים

ניסיונות האבות :

אברהם, יצחק, יעקב,
משה, אהרן, יוסף, דויד.

ניסיונות האימהות :

שרה, רבקה, לאה, רחל, חנה.

דוגמאות :

"ויברח יעקב".

"ויברח משה".

"ויברח דויד".

מבשרי
אחזה

האם קיים סוג של "צדיק שלו ורגוע" שלא עבר ניסיונות?

"צדיק קטן - ניסיונות קטנים. צדיק גדול – ניסיונות גדולים.

צדיק קטן - הסתר קטן. צדיק גדול – הסתר כפול".

[ספר בעש"ט עה"ת פר' בלק אות ז]

מבשרי
אחזה

ניסיונות היאוש של הבעש"ט. דוגמאות:

"גזירת פאבלוביטש".
ניסיונות עליית הבעש"ט לארץ ישראל.

מבשרי
אחזה

”מַעֲשֵׂה הָעֲלִילָה דְקַהֲלַת קֹדֶשׁ פְּבִלִיטֵשׁ, וּבִרְחַ הָרַב דְקַהֲלַת קֹדֶשׁ קְאָרוּשׁ טִישָׁאב.
וּכְשָׁבָא לְקַהֲלַת קֹדֶשׁ מְעוּזִיבּוּז, עֲכָב אוֹתוֹ הַבֵּעַל שֵׁם טוֹב, וְכַמָּה פְּעָמִים אָמַר הַבֵּעַל
שֵׁם טוֹב שְׂיִנָּצֵלוּ.

וְאַחֲרֵי כֵן, כְּשֶׁנִּהְיָה, בָּאָה אֲגֻרַת לְרַבִּי דָּוִד הַנִּי"ל אִידֵּךְ שֶׁעָשׂוּ לָהֶם עֲנוּיִים קָשִׁים
וּמְרִים לְכָל אֶחָד וְאֶחָד. וּבָא עִם הָאֲגֻרַת לְהַבֵּעַל שֵׁם טוֹב.
וְנִתְעַצֵּב מְאֹד. וְזֶה הַיּוֹם הָיָה עָרַב שַׁבַּת קֹדֶשׁ, וְהִלֵּךְ לַמִּקְוָה, וּבָכָה מְאֹד. וְהִתְפַּלֵּל
תְּפִלַּת מִנְחָה בְּמִרְרוֹת גָּדוֹל, עַד שֶׁאַנְשֵׁי סֻגְּלוֹתוֹ לֹא יָכְלוּ לְהָרִים רֹאשׁ.
וְאָמְרוּ: אִפְשָׁר כְּשִׁיתְחִיל לְקַבֵּל שַׁבַּת, יִקְבֹּל מִתּוֹךְ שְׂמִיחָה.
וְהוּא הִתְפַּלֵּל קִבְּלַת שַׁבַּת וְעֶרְבִית גַּם כֵּן בְּמִרְרוֹת לֵב, וְקִדֵּשׁ עַל הַיּוֹם בְּבִכּוֹ. וְנָטַל
יָדָיו, וַיֵּשֶׁב אֶל הַשֻּׁלְחָן. וְהִלֵּךְ לַחֲדָר לִישׁוֹן שָׁם, וְהִשְׁתַּטַּח לְאַרְצָא וְשָׁכַב עַד בּוֹשׁ.
וּבְנֵי בֵיתוֹ וְהָאוֹרְחִים הִמָּתִינוּ עַד שֶׁהִתְחִיל הַנִּרְוֹת לְהִכָּבֹת. הִלְכָה אִשְׁתּוֹ וְאָמְרָה לוֹ:
הַנִּרְוֹת יָכְבוּ מִהֲרָה, וְהָאוֹרְחִים מִמָּתִינִים! אָמַר לָהּ: יֹאכְלוּ וַיְבָרְכוּ בִּרְכַּת הַמָּזוֹן
וַיֵּלְכוּ.

מבשרי
אחזרה

וְאַשְׁתּוֹ הִלְכָה גַם כֵּן לְהַחֲדָר שֶׁהִבֵּעַל שֵׁם טוֹב שָׁם, וְשָׁכְבָה עַל מִטָּתָה.
וְהִבֵּעַל שֵׁם טוֹב עָדִין **שׁוֹכֵב עַל הָאָרֶץ בְּפִשּׁוּט יָדָיו וְרַגְלָיו.**
כִּמוֹ חֲצִי לַיְלָה, שָׁמַע שְׁאָמַר לְאַשְׁתּוֹ: תִּכְסֶּה פָנַי.
וַיִּכְרַגַּע הָאִיר בַּחֲדָר, וְהָיָה מֵאִיר דֶּרֶךְ סִדְקִים.
וְאָמַר: בָּרוּךְ הָבָא, **רַבִּי עֲקִיבָא!** וְגַם לְשָׁאֵר קְדוֹשִׁים שָׂאִין יוֹדַע שְׁמָם אָמַר: בָּרוּךְ הָבָא.
וְרַבִּי דָּוִד הַכִּיר אֶת רַבִּי עֲקִיבָא בְּקוֹלוֹ. אָמַר הִבֵּעַל שֵׁם טוֹב לְהַקְדוֹשִׁים: אֲנִי גּוֹזֵר
עֲלֵיכֶם שֶׁתִּלְכוּ **לְהַתְנַקֵּם** מִן הַצּוֹרֵר הַמְּקַטְרֵג שֶׁקּוֹרִין שְׁטְרִיגָאטָאָר.
עֲנֵי הַקְדוֹשִׁים וְאָמְרוּ: אֵל יֵצֵא דָבָר זֶה מִפִּי עוֹד! וַיֵּמָּה שֶׁדִּבְרַת יִבְטַל! כִּי אֵינוֹ יוֹדַע רוּם
מַעֲלָתוֹ מִכַּחֲכָם! כִּי כַּאֲשֶׁר רוּם מַעֲלָתוֹ בְּלִבָּל שַׁבָּת - נַעֲשֶׂה רַעַשׁ גָּדוֹל בְּגוֹן עֵדוֹ, וְהָיוּ
בּוֹרְחִים מִכָּל הַיְכָלוֹת כְּמִפְּנֵי חֶרֶב. וַיִּשְׁבָּאוּ אֶל הַיְכָל עֲלִיוֹן מְזֵה, גַּם שָׁם בְּרָחוּ. וְלֹא
יָדְעוּ מִפְּנֵי מָה, עַד שֶׁשָּׁבָאוּ לַמָּקוֹם גְּבוּהָ שֶׁהֵם יוֹדְעִים. צָעְקוּ עֲלֵינוּ: מִהָרָו וּלְכוּ לְהַשְׁקִיט
דְּמָעוֹת הִבֵּעַל שֵׁם טוֹב!

מִבְּשָׂרֵי
אֲחִיזָה

וְנִסְפָּר לָרוּם מַעֲלָתוֹ שְׁכָל הַיְסוּרִים שֶׁיֵּשׁ לָאָדָם בַּחַיִּים,
אֵינוֹ כְּקִלְפוֹת הַשּׁוּם נֶגֶד הַיְסוּרִים שֶׁסִּבְּלָנוּ עַל קְדוּשַׁת שְׁמוֹ וַתִּבְרָךְ וַיִּתְּרוּמָם.
וְאַחֲרֵי כֵן נִכְנָסְנוּ לְגֹן עֵדֶן, וַהֲתַחֲלָנוּ לְטַעַן שְׂרוּצִים אֲנַחְנוּ לְנִקָּם מִשּׁוֹנְאֵינוּ.
וְהַשִּׁיב לָנוּ: עֲדִין שְׁעָתוֹ קִיַּמָּת. וְאִם תִּרְצוּ לְנִקָּם, צָרִיכִים אַתֶּם לְקַבֵּל עַל עֲצָמְכֶם גִּלְגּוּל.
וְאִמְרָנוּ: תִּהְיֶה לָאֵל שְׁמִסְרָנוּ עֲצָמָנוּ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם. וַיֵּמָּה יִהְיֶה אִם נִתְּגַלְגַּל שׁוֹב בְּזֶה הָעוֹלָם?
עַל כֵּן טוֹב לָנוּ שֶׁלֹּא לַעֲשׂוֹת נִקְמָה, וְלֹא לְהִתְגַּלְגַּל. עַל כֵּן בִּקְשָׁתָנוּ מִרוּם מַעֲלָתוֹ שֶׁיִּבְטַל הַדְּבָר
שֶׁאָמַר.

וְשָׂאֵל הַבֶּעַל שֵׁם טוֹב אוֹתָם: **מִפְּנֵי מָה הִטְעוּ אוֹתֵי מִן הַשָּׁמַיִם וְלֹא גָלוּ לִי שְׂמִיכָרְחִים אַתֶּם
לְהִיּוֹת קְדוּשִׁים? וְהַשִּׁיבוּ אֵלָיו: אִם הָיוּ אַתֶּם יוֹדְעִים מְזָה, אֲזִי הָיָה מִרְבָּה בַּתְּפִלָּה וַתִּבְטְלוּ
הַגִּזְרָה, וְהָיָה חֵס וְשָׁלוֹם צָרָה גְּדוֹלָה מְזָה. עַל כֵּן לֹא הוֹדִיעוּ לָרוּם מַעֲלָתוֹ."**
[ספר שבחי הבעש"ט מעשה קמב: "הַעֲלִילָה בְּקִהְלֵת פּוֹבְלִיטְשׁ"]

מִבְּשָׂרֵי
אֶחָדָה

בעזרת מלך יחיד א"ל חי העולמים

"לֹא יִדְעָתִי נִפְשִׁי"

[שיר השירים ו יב]

מבשרי
אחזה

מפגש יח | הסתדר וגלוי בנפש

כ

בית ספר לרפואה שלמה על פי משנת הבעל שם טוב

סוגיית היאוש ומאבד עצמו לדעת ח"ו.

ההנהגה בשעת ההסתר.

חולשת הרוח והנפש.

אכזבה.

מבשרי
אחזה

שיקום האמונה.

אמונה בהנהגת הבורא.

אמונה בעצמו.

אמונה בעולם.

כל חלקי האמונה מתרופפים לו וצריך לשקם.

מבשרי
אחזה

בעזרת מלך יחיד א"ל חי העולמים

בחירה חופשית בשעת ניסיון הרוח.

בחירה חופשית בשעת ניסיון הנפש.

האמונה בעתיד:

"המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית".

❖ **"אני ראיתי אחרי המכות" – מעשה ברבי אלימלך מליזנסק.**

❖ **מעשה בבורסה ואדון ס. בתל אביב.**

מבשרי
אחרון

דוגמא של הנהגה בזמן ההסתר והניסיון

"אמר רבן גמליאל: פעם אחת הייתי מהלך בספינה, וראיתי ספינה אחת שנשברה בים, והייתי מצטער על תלמיד חכם שבה. ומנו? רבי עקיבא. וכשעליתי ביבשה, בא וישב ודן לפני בהלכה. אמרתי לו: בני! מי העלך? אמר לי: דף של ספינה נזדמן לי, וכל גל וגל שבא עלי - נענעתי לו ראשי.

אמר רבי עקיבא: פעם אחת הייתי מהלך בספינה, וראיתי ספינה אחת שמטרכת בים, והייתי מצטער על תלמיד חכם שבה. ומנו? רבי מאיר. כשעליתי למדינת קפוטקיא, בא וישב ודן לפני בהלכה. אמרתי לו: בני! מי העלך? אמר לי: גל טרדני לחברו, וחברו לחברו, עד שהקיאוני ליבשה".

מבשרי
אחזרה

[תלמוד בבלי מסכת יבמות קכא ע"א]

השפעת האמונה בשעת ההסתר על אברי הגוף

תהלים טז ח-יא :

"שְׁוִיתִי יְהוָה לְנִגְדִי תָמִיד - כִּי מִימִינִי בַּל אֲמוּט.

לִכֹּן שָׁמַח לִבִּי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי - אֶף בְּשָׂרִי יִשְׁכֹּן לִבְטָח.

כִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשָׂאוֹל, לֹא תִתֵּן חֲסִידְךָ לְרָאוֹת שָׁחַת.

תוֹדִיעֵנִי אֲרִיחַ חַיִּים, שִׁבְעַת שְׁמָחוֹת, אֶת פְּגִיפָה נְעֻמוֹת, בְּיָמֶיךָ נִצַּח".

ביאור רבי אברהם אבן עזרא :

"לבי - הוא שכל הדעת. וכבודי - הנשמה.

אף בשרי - הגוף,

כי אחר שהוא דבק בכוח עליון - תעלוז נפשו, וכח הידבקו בו - ישמרנו

מתחלואים בהשתנות העתיד. על כן ישכון גופו בעולם הזה לבטח".

מבשרי
אחזה

פעולות כנגד היאוש בשעת הסתר הפנים:

לְהִתְבּוֹנֵן וּלְהִזְכִּיר לעצמי שבכל מקום שיש הסתר – הוא הסימן שיש שם דבר מה להסתיר ולשמור שהוא חשוב עבורי.

ואם יש מה להסתיר – בוודאי יש מה לגלות,

וא"כ ניתן לפעול את הסרת ההסתר ולהשיב את מצב גילוי הפנים.

לְהִתְבּוֹנֵן: כפי גודל ההסתר – גודל הגילוי. כגודל הקליפה – גודל הפרי.

לְשׂאֹל אֶת עַצְמִי בשעת ההסתר: אתה המסתיר ואני מגלה? או שמא אני המסתיר ואתה המגלה?

מִבְּשָׂרִי
אֶחָזֶה

לְהַגִּיד לְעַצְמִי בְּתִקְוָה: "אֲנִי בְּהִסְתַּרְתָּ וְלֹא בֹרָא הָעוֹלָם,

ועלי לערוך חשבון נפש ותשובה בהכנעה גדולה – ואז תיבדל ותסור ממני ההסתרה שלי עצמי.

כי בורא עולם לא זו מכאן מעולם ונמצא תמיד ומסתכל עלי כעת".

לְהַגִּיד לְעַצְמִי: "הִסְתַּר פְּנִים זֶה - הוּא הַטּוֹבָה הַגְּדוֹלָה בְּכַדִּי לְבּוֹא עַל יְדֵי זֶה לְמַדְרָגָה גְּדוֹלָה".

לְהַגִּיד לְעַצְמִי בְּתִקְוָה: "מִן הַהִסְתַּרְתָּ הַזֹּאת יֵצֵא גְלוּי גְּדוֹל וְנִפְלָא".

יְהִיֶּה בְּאוֹתִיּוֹת מְלֶכָה אַחַת הַמֵּיַצְגִּת אֶת תּוֹכֵן הַהִסְתַּר וּלְתַת לָהּ צְרוּף טוֹב ע"י שִׁינוּי סֵדֶר הָאוֹתִיּוֹת,

כְּדוּגְמַת: מְתִיבֵת צָרָה – צִה"ר וְרִצָּה, מְתִיבֵת נֶגִיעַ – עֲנִיָּה, וּמְתִיבֵת פֶּשַׁע – שְׁפִיעַ, וְכֵן עַל זֶה הַדֶּרֶךְ.

יִצְרָף וַיִּשְׁלַב אוֹתוֹת שְׁמוֹ עִם אוֹתוֹת נֶשֶׁמָה,

תחילה בכתב ידו,

ולאחר מכן יִסְתַּכַּל וַיֵּרָא אֶת אוֹתוֹ צִירוֹף אוֹתוֹת עַל מִסַּךְ מַחֲשַׁבְתּוֹ וְעַל לוֹחַ נִשְׁמָתוֹ.

וע"י זה יחדש את אחיזתו בנשמתו, ויאיר עליו אור חדש וחיות חדשה.

יִצְרָף וַיִּשְׁלַב אוֹתוֹת שְׁמוֹ עִם ד' אוֹתוֹת שֵׁם הַיְיָ כִנּוּי, ויחדש את התקשרות נשמתו וחיותו.

מִבְּשָׂרֵי
אֲחִיזָה

תהליכי היאוש והיציאה ממנו

"וְאַנְכִי הִסְתֵּר אֶסְתִּיר פָּנַי בַּיּוֹם הַהוּא {דברים לא יח}
מתקיים גם בנפש כל אדם פנימה.
"בַּיּוֹם הַהוּא" הוא יום שמגיע אל האדם בעתו ובזמנו
לניסיון.
על כל בריה חל יום ומצב של הסתר וגילוי.

מבשרי
אחזה

המציאות של "אֲנֹכִי הַסֵּתֶר אֶסְתִּיר פָּנַי בַּיּוֹם הַהוּא" הוא עניין הַסֵּתֶר הַכְּפוּלָה שבנפש המכונה "הַסֵּתֶר שְׁבִתוֹךְ הַסֵּתֶר".

"אֲנֹכִי" זה המסתתר בתוך ההסתר עצמו, הוא אותו "אֲנֹכִי" שהתגלה לנו בסיני בשם זה { שמות כ ב ודברים ה ו } : "אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים".

עניין "אֲנֹכִי" פירושו : אני עצמי מסתתר בתוך הבריאה ובתוך צמצומי נפשך. עניין "אֶסְתִּיר פָּנַי" פירושו : הפנימיות שלי מוסתרת בתוך ההסתר, ו"אֲנֹכִי" זה הוא הזועק בתוך ההסתרה שלך.

אֲנֹכִי מסתתר בתוך ההסתר עד שח"ו נשכח מהאדם שהקב"ה "שָׁם אֶתוֹ". ותורה זאת באה לגלות ולהזכיר לנו שהוא עצמו יתברך מסתתר בתוך ההסתרות שלנו לצורך גילוי במדרגה עמוקה יותר.

מבשרי
אחזרה

הסתור וגילוי הם מצבים הקיימים בעולם ובאדם באופן תמידי.
ע"מ לזכות לגילוי **כפול** יש לעבור קודם דרך ניסיון ההסתרה הכפולה,
ההסתרה שבתוך ההסתרה שב"**הסתור אסתיר**",
כפי שעברו אבותינו ואימותינו הקדושים ומשה ודוד והבעש"ט הקי' ושאר צדיקי עולם.

הגדרת ב' המצבים:

הסתור – היא בחינה הפועלת **קטנות** באדם ובעולם. וה**קטנות** מכריחה את האדם למצב של צמצום וכיווץ לעסוק בפרטים ופרטי פרטים קטנים ומתרבים מרגע לרגע, והכל בהתנהלות כבדה וקשה בלא תוצאות גלויות לעין.

מבשרי
אחזה

מציאות הקטנות שבקטנות היא תוצאה מההסתרה שבהסתרה המכונה הסתר
כפול בו האדם מצוי כקטן חסר אונים, ומצוקתו רבה עד שאינו יודע את עצמו
והיכן מצוי בעולם ואינו מבין כלל מה רוצים ממנו,
עד שמתקיים בו {תהלים ל ח} : "הסתרת פניך - היתית נבהל",
ולא נותר לו אלא לנקוט במה שנקט דוד מלך ישראל בהמשך הפסוק {שם ל ט} :
"אלך יהוה אקרא ואֶל אֲדֹנָי אֶתְחַנֵּן".

והוא הכלל : כפי חשיבות הדבר – כן הסתרתי, כפי גודל הפרי – גודל הקליפה.
מצב הקטנות גורם לניסיון באמונה מפני שהיא באה עם הסתר פנים הפשוט,
וכאשר עומד בניסיון האמונה – תיהפך קטנות ההסתר לגדלות הגלוי.

מבשרי
אחזה

ומצב הַהִסְתָּר הַכָּפוּל היא הַהִסְתָּרָה שְׂבִיהִסְתָּרָה המביאה על
האדם את הַקְטָנוּת שְׂבִיקְטָנוּת וגורם לניסיון של קרוב ליאוש,
וכאשר עומד בניסיון היאוש – ייהפך ל"גְלוּי שְׂבִיתוֹד הַגְלוּי"
הוא גְלוּי הַכָּפוּל המביא באדם את הארת הַגְדָלוּת שְׂבִגְדָלוּת.
והוא בחינת דברי הנביא { ישעיה נד ז } : "בְּרָגַע קָטָן עֲזָבְתִּידָּ
וּבְרַחֲמִים גְּדֹלִים אֶקְבֹּצֶדָּ".

מבשרי
אחזה

מורנו הבעש"ט מגלה לנו כיצד מבחינים כאשר מצויים במצב של הסתר:
"אֵינוֹ מְרַגֵּשׁ שׁוֹם חַיּוֹת, וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ, וְנִשְׁכַּח מִמֶּנּוּ שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שָׁם אֶתּוֹ".
כי בשעה שהאדם מצוי בהסתר גדול אֵינוֹ מְרַגֵּשׁ כֹּל חַיּוֹת,
והוא ע"מ שישתדל ויתאמץ חיות ממקור פנימי עמוק וגבוה יותר, ועל זה זועק
דוד מלך ישראל חי וקיים {תהלים קל א}: "מִמַּעַמְקִים קָרָאתִיךָ יְהוָה",
אני קורא לך מהמקומות העמוקים שטרם הגעתי אליהם קודם ההסתר הזה,
אותם מקומות שאינם גלויים לי בנפש עד כה ובזכות ההסתר מתגלים כעת.

וכן {סי' בעש"ט עה"ת פרי' ויחי אות ד}: "כְּבָרִיָּה חֲדָשָׁה שֶׁנִּתְחַדֵּשׁ לוֹ אוֹר חֲדָשׁ
שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ מֵעוֹלָם, וְנִעְשָׂה כְּקֶטֶן שְׁנוֹלָד".

מבשרי
אחזה

וכן שם {סי' בעש"ט עה"ת פרי' נח אות יא וכן וישב אות ג} :
וַיַּעֲשֶׂה כְּבָרֶיהָ חֲדָשָׁה וַיַּקְטֵן שְׁנוֹלָד שְׁנֵתוֹסֵף לוֹ אֹר חֲדָשׁ בְּנִשְׁמָתוֹ וּמַחֲשַׁבְתּוֹ
מֵה שְׁלֹא הָיָה לוֹ מִכְּבָר.
גַּם כְּשֶׁהוּא מַעֲלָה הַשְׂכִּינָה כְּבִיכּוֹל - מִמִּילָא נִתְעַלּוּ כָּל הַמְדִּירָגוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת [...]
שְׁפִירוּשׁוֹ שְׁנִמְשָׁךְ גַּם לוֹ תוֹעֵלָתוֹ,
וְהֵינּוּ שְׁנֵעֲשֶׂה כְּבָרֶיהָ חֲדָשָׁה וַיַּקְטֵן שְׁנוֹלָד מִחֲמַת הַתַּחֲדָּשׁוֹת אֹר נִשְׁמָתוֹ
שָׁבָא לוֹ אֹר חֲדָשׁ מֵהַשְׁפַּע הַקָּדוֹשׁ הַנִּשְׁפָּע עַל יָדֵי יְחִידוֹ".

מבשרי
אחזה

א"כ בשעת ההסתרה הגדולה שבתוך ההסתרה

מצוי האדם תחת שליטת ג' בחינות קשות:

א- "אֵינוּ מְרַגֵּשׁ שׁוֹם חַיּוֹת".

ב- "וְאֵינוּ יוֹדְעִים".

ג- "וְנִשְׁפַּח מִמֶּנּוּ שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁסָּם אֶתּוֹ".

כיצד אם כן הוא זוכה מתוך ההסתרה להגיע לגילוי אור ה'

ע"י ג' בחינות אלו?

מבשרי
אחזה

בעזרת מלך יחיד א"ל חי העולמים

"אינו מרגיש שום חיות"

התוצאה הראשונה הנגרמת ממצב ההסתר היא **חוסר הרגשת חיות**.

מגלה מורנו הבעש"ט הק' זיע"א כי בזמן הסתרה כאילו ניתק חלילה החיבור לחיי החיים, ובמקומה שוררת תחושה של חושך ומוות פנימי.

ויש לדעת ולהודיע ולהיודע כי החיות ישנה אלא שבזמן קטנות והסתר "**אינו מרגיש שום חיות**" והמחיצה היא באוטם הלב ולא בחיות ה' בעצמה,

וכלשון שלמה המלך ע"ה {שיר השירים ב ט} : "דומה דודי לצבי או לעפר האילים, הנה זה עומד אחר קתלנו, משגיח מן החלונות מציץ מן התרפים",

כי הכותל והמחיצה שלנו הם ולא ממנו יתברך. וע"כ עבודתנו במצב זה היא הכנעת ערלת הלב ומחיצותיו **הכנעה** גדולה על מנת להשיב את הרגשת זרימת החיות שתיכנס שוב פנימה.

וככל שההסתר עמוק יותר – כך מגלים אלוקות עמוקה וגבוה ופנימית יותר, אשר בלתי ההסתר הנראה לא היינו זוכים לגילוי הגדול של אור ה'. וזוכים לבחינה חדשה שלא היתה גלויה קודם ההסתרה, בחינת "אור חדש על ציון תאיר".

מבשרי
הזהיר

"וְאֵינוּ יוֹדְעִי"

התוצאה השניה הנגרמת ממצב ההסתר היא **שְׁלִילַת הַדַּעַת**.

כאן מפגיש אותנו השי"ת עם בחינת אפיסת הדעת שלנו.

מאחר שהדעת פגומה מאז אכילת עץ הדעת והמוות, אין השי"ת חפץ שנשאר מחוברים לדעת פגומה, וע"כ מבקש השי"ת להעלות אותנו משליטת עץ הדעת לבחינת עץ החיים להידבק בחי החיים.

לצורך זאת פועל השי"ת שלילת ואפיסת הדעת, בחינת "**וְאֵינוּ יוֹדְעִי**", ועושה את הדעת "**וְאֵינוּ**" ואין. וכיון שאין לאדם עוד אחיזה בדעת – אין לו מנוס אלא לאחוז בעץ החיים.

ובמקום להיבהל ולרדת מתחת לדעת, יש להגביה **מעל** הדעת ולהיבדל **הַבְּדָלָה** גדולה מהדעת הפגומה ולהידבק בחי החיים עצמו.

כי אין זו שעת השגה והבנה ו"דעתנות" ו"מודעות" כי אם שעת הדבקות עמו יתברך.

מבשרי
אחזה

"וְנִשְׁכַּח מִמֶּנּוּ שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֵׁם אֱתוֹ"

התוצאה השלישית הנגרמת ממצב ההסתר היא **שְׁכָחָה**.

קליפת השכחה גורמת לנו תחושה עמוקה שה' עזב אותנו

ואין כל השגחת ה' עלינו ח"ו, מבחינת {תהלים לא יג} : "נִשְׁכַּחְתִּי כִּמֶּת מֵלֵב הָיִיתִי כְּכֹלִי אֲבִדִּי",

ונדמה כי **"נִשְׁכַּח מִמֶּנּוּ"** המציאות האמתית **"שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֵׁם אֱתוֹ"** ממש.

וע"כ מה שדרוש כאן על מנת להמתיק ה**מִתְקָה** גמורה את מצב השכחה הזה

הוא **לזכור** את השגחת ה' ו**נוכחותו** יתברך.

א"כ, ההתמודדות בשעת ההסתר כנגד ג' דינים אלו הוא ע"י סדר העבודה של

הַכְנָעָה הַבְדָּלָה וְהַמִּתְקָה.

מבשרי
אחזה

הן בנפש הפרטית כבעולם הכללי ישנם לעתים מצבים של
"הסתרה שבתוך ההסתרה" ו"הסתרה כפול" בהם אין להבנה האנושית תפיסה הגיונית כלשהי,
כדוגמת גזרת פורים והשוואה שהיו מצבים של הסתר פנים קשים מנשוא,
וע"כ מגילת אסתר באה לגלות את הנסתר בו בתוכו.
כי ע"מ לגלות את הנסתר אין מנוס אלא לפגוש אותו ולפצח אותו.
לאורך כל המגילה כל דבר משמעותי הוא מוסווה ומוסתר, ואפילו שמותם האמתי של הנפשות
הפועלות נסתרים ומסתתרים:
אסתר [הדסה] ומרדכי [חגאי הנביא] ולהבדיל המן [מהומן] וכו'.
גם אסתר שבה תלוי עיקר הגילוי והגאולה, מצויה בהסתרה גדולה אצל מלך גוי ושיכור בתוך
עולם שאינה מכירה, ו
היא מסתירה את עמה ומולדתה.

מבשרי
אחזה

מלך מלכי המלכים עצמו מוסתר, ולמרות שהשגחתו מצויה בכל רגע ובכל מקום ובכל אות במגילה, אין שמו מופיע בגלוי.
בשעה שהקדושה מוסתרת הסתר אחר הסתר, נחלש העולם ונחלש האדם, וניסיון פוקד אותו בנפשו ומשברי אמונה מפציעים,
ויש שהאדם נשבר והוא קרוב ליאוש או חווה רגעי יאוש ממש,
ומוטב אז כי יזעק כפי שזעקה אסתר המלכה {תהלים כב ב-ג} : "אֱלֹהִי! אֱלֹהִי!
לָמָּה עֲזַבְתָּנִי? רָחוּק מִישׁוּעָתִי דְּבַרִּי שְׁאַגְתִּי! אֱלֹהֵי אֶקְרָא יוֹמָם - וְלֹא תַעֲנֶנּוּ?"
עד אשר יענה לעצמו בחיזוק הביטחון כהמשך הפסוקים {שם כב ד-ו} :
"וְאַתָּה קְדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל: בָּךְ בָּטָחוּ אֲבֹתֵינוּ, בָּטָחוּ – וַתַּפְלִטְמוּ,
אֱלֹהִיךָ זָעְקוּ – וְנִמְלָטוּ,
בָּךְ בָּטָחוּ - וְלֹא בּוֹשׁוּ."

מבשרי
אחזה

א"כ, סיבת ותכלית ההסתרה היא הגילוי,
לגלות מחדש ובאופן עמוק יותר את החיות הפנימית ואת אור ה'.
כי ההסתרה פועלת על האדם להתכווץ ולהתכנס בנפשו עמוק פנימה
ופועלת משם
התעוררות התחדשות וגילוי כוחות הנפש האמתיים
שהיו גנוזים עמוק בתוכו לפני ההסתרה,
והיגיעה והמאמץ בשעת הסתר שבהסתר – הם הפועלים לגלותם.
ואז הוא נעשה כדברי מורנו הבעש"ט הק' זיע"א: "כְּבָרִיָּה חֲדָשָׁה וכו'".

מבשרי
אחזה

שהרי בשעת ההסתר הגדול מרגיש האדם כמי ש"איבד" עצמו,
והוא ע"מ להיוולד מחדש,

והבנה זו היא בעצמה החסד שבדין

שמתוך המשבר וההסתר נעשה האדם בריה חדשה ומגלה חיות אלוקות חדשה שלא היתה בו.

כי בשעת ההסתר שבהסתר חווה האדם **חורבן בנפשו**,

והוא הסימן שכעת שעת ההתחדשות והבניה מחדש וגם באדם הפרטי מתקיים בו {חגי ב ט}:

"גְּדוֹל יְהוָה כְּבוֹד הַבַּיִת הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן מִן הָרִאשׁוֹן אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת וּבַמָּקוֹם הַזֶּה אֶתֵּן שְׁלוֹם
נָאִם יְהוָה צְבָאוֹת".

מבשר
אחר

כי תכלית כל הסתרה הוא הגילוי.
כאשר מסתירים דבר מה הוא על מנת שנחפש ונגלה אותו.
כפי שנוהגים עם חפץ יקר שמסתירים אותו לשמירה,
וככל שהדבר יותר יקר - מסתירים אותו יותר,
וכאשר הדבר יקר מאד וחיוני - אזי עושים הסתר בתוך הסתר, ואילו שאר
דברים השכיחים ופחות יקרים וחשובים –
גלויים לעיני כל ללא כל הסתרה ושמירה.
וכפי חשיבות הדבר – כן הסתרנו.

מבשרי
אחזה

כי סיבת ותכלית ההסתרה הוא הגילוי
הדק והעמוק.
וסיבת ותכלית ההסתרה הכפול הוא הגילוי
הכפול.

מבשרי
אחזה

עם ההסתר הגדול והכפול של שיעבוד מצרים יצאנו עם מתן תורה במעמד הר סיני.
עם ההסתר הגדול והכפול של פורים יצאנו עם בית המקדש השני.

גזירת מצרים ערכה ארבע מאות שנה – מתן תורה הוא לנצח.
גזירת פורים ערכה כמה חודשים - בית המקדש השני עמד ארבע מאות ועשרים שנה.
ימי הדין של חורבן הבית השני והגלות הזאת נמשך כאלפיים שנה –
ימי הרחמים של בניין הבית השלישי יהיו לנצח,
כלשון הנביא: "בְּרָגַע קָטָן עֲצָבְתִּיךָ וּבְרַחֲמִים גְּדֹלִים אֶקְבְּצֶךָ" {ישעיה נד ז}.

אחורה

בזמן ההסתר נפש האדם נמצאת בפיזור ובפירוד,
ובזמן גילוי אור ה' מצוי הוא במצב של ריכוז המאפשר את חיבור
ואחדות כוחותיו.

וכמצבו של עם ישראל בשעת גזירת המן {מגילת אסתר ג ח} : "יִשְׁנֻ עַם
אֶחָד מִפֶּזֶר וּמִפֶּרֶד בֵּין הָעַמִּים", ומחולשה זו נגזר ח"ו {שם ג יג} : "לְהַשְׁמִיד
[הנפש] לְהַלֵּג [הרוח] וּלְאַבֵּד [הנשמה] אֶת כָּל הַיְּהוּדִים רַח"ל.
ותיקון הסתר זה הוא ע"י ציווי אסתר את מרדכי {שם ד טז} :
"לֵךְ פְּנוּס אֶת כָּל הַיְּהוּדִים",

כי רק ע"י ריכוז וכינוס כל הכוחות באחדות ניתן לצאת מההסתר אל
הגילוי, מדין לרחמים, ולהינצל ולהיגאל.

מבשרי
אחזה

והוא הכלל הגדול שלימד מרן הבעש"ט את כלל ישראל:

נמצא בהסתר כזה, אין הוא מרגיש שום חיות ונדמה לו בנפשו כי נפסקה זרימת אור ה' בתוכו ח"ו ומחיצת ברזל מפסיקה בין אור אלוקות לבין נשמתו ובין הנשמה לרוח ובין הרוח לנפש ובין הנפש לגופו עד כדי כך שאינו יודע מי הוא, רק שהוא עזוב ובודד וה' איננו איתו ח"ו. ומציאות זו של הסתר בתוך הסתר היא בבחינת דיני נפשות ממש, ועל מצב זה הוא שאומר מורנו הבעש"ט טוב:

"שָׁמַד אֲנִי מִפֶּחַד וְנִרְתַּת מְזָה הַהִסְתָּרָה הַנִּקְרָאת הַסְתֵּר אֲסִתִּיר

- יוֹתֵר מִהַהִסְתָּרָה גּוֹפָה.

כִּי אֲנִי לֹא מִפֶּחַד מִהַסְתָּרָה

אֶךְ מִהַהִסְתֵּר הַכָּפוּל מְאֹד חוֹשֵׁשׁ וּמִתְבַּהֵּל מִפָּנָיו

בְּבַחֲיִנַת {תהלים ל ח} : הַסְתָּרָת פָּנָיִךְ - הִיִּיתִי נִבְהָל."

[ספר בעש"ט עה"ת פר' וילך אותיות ד-יא וס' הכללים כלל ב]

מבשרי
אחזה

והבהלה מסוכנת לאדם מאד כי היא באה מעוֹלָם הַבְּהוּ { שהוא
בחי "מִפְּזָר" } ומכניסה אותו לעוֹלָם הַתְּהוּ { בחי "וּמִפְּרָד" } רח"ל.
ודווקא במצב זה מתוך החושך והרגשת התהום, במקום להיבהל
ח"ו, טוב לקיים בעצמו { **אסתר ד טז** } : "לֵךְ פָּנוּס אֶת כָּל הַיְּהוּדִים"
וּלְכַנֵּס ולאסוף את כל כוחות הגוף והנפש, ולחברם ולאחדם יחד.
ומתוך מאמציו במצב של חושך והסתר - אז מתגלה וזורח עליו
מחדש אור ה', ואותם כוחות הגנוזים שלא ידע כלל עליהם מתגלים
לו מתוך מציאות ההסתר דווקא. והוא מבחינת { **קהלת ב יג** } :
"כִּיתְרוֹן הָאֹר - מִן הַחֹשֶׁךְ" דייקא.

מִבְּשָׂרִי
אֶחָדָה

ומלמדנו כי הבהלה מסוכנת לאדם מאד כי היא באה מעולם הבהו { שהוא בחי' "מפְּזָר" }
ומכניסה אותו לעולם התהו { בחי' "ומפְּרֵד" } רח"ל.
ודווקא במצב זה מתוך החושך והרגשת התהום, במקום להיבהל ח"ו
טוב לקיים בעצמו { אסתר ד טז } : "לֵךְ פָּנוּס אֶת כָּל הַיְּהוּדִים" וּלְכַנֵּס ולאסוף את כל
כוחות הגוף והנפש, ולחברם ולאחדם יחד.
ומתוך מאמציו במצב של חושך והסתר - אז מתגלה וזורח עליו מחדש אור ה',
ואותם כוחות הגנוזים שלא ידע כלל עליהם מתגלים לו מתוך מציאות ההסתר דווקא.
وهוא מבחינת { קהלת ב יג } : "כִּיתְרוֹן הָאוֹר - מִן הַחֹשֶׁךְ" דייקא.

מבשרי
אחזה

והיא הדרכתו של אור שבעת הימים מורנו הבעש"ט הקי' זיע"א כיצד להמתיק מצב זה בשעת אמת:

כי כאשר איש ישראל מצוי בהסתר ונדמה לו כי פסקה **חיותו** ואינו **יודע** מי הוא ונדמה לו כי **נשכח מא"ל ח"ו**,

יפעל תיכף ומיד **לחדש את האחיזה בנשמתו**. והוא ע"י ב' פעולות נחוצות וחיוניות:

א. **יצרף וישלב** אותיות **שמו** עם אותיות **נשמתו**, תחילה **בכתיבת ידו**, ולאחר מכן **יסתכל ויראה** את אותו צירוף אותיות על מסך מחשבתו ועל לוח נשמתו. וע"י זה יחדש בעהשי"ת את אחיזתו בנשמתו ובאור ה'.

ב. **יצרף וישלב** אותיות **שמו** עם ד' אותיות שם **הקו"ה** כנ"ל.

וב' פעולות קדושות אלה הן המסייעות לו לחדש את האחיזה בנשמתו ולהתחבר מחדש לאור ה' ולהשיב את החיות והדעת ולהיזכר לפני ה'.

[מתוך ספר בעש"ט עה"ת פר' וילך אותיות ד-יא וס' הכללים כלל ב']

מבשרי
אחיזה